

E-SPORHOOFDSTAD AAN DE MAAS

Die discussie of e-sport nu sport is of niet ... In Rotterdam, de sporthoofdstad van Nederland, liggen ze er alvast niet wakker van. De Maasstad ambieert nu ook de e-sporthoofdstad van het land te worden. Met grote e-sporttoernooien in Ahoy, een geplande CTO (de Nederlandse variant van onze topsportscholen, zie pagina 16) voor e-sport, en als de bakermat voor de BEN, de Branchevereniging Esports Nederland. Die heeft eigenlijk alle kenmerken van een reguliere sportfederatie: bobo's, het statuut als officieel aanspreekpunt van NOC*NSF, werkgroepen met stappenplannen, een heus beleid met een e-sportpiramide met daarin top- en breedte-e-sporters, en vooral heel veel ambitie. "We willen Nederland een van de sterkste e-sportlanden van de wereld laten worden", aldus voorzitter Willem Noordzij. Niet onbelangrijk als (nee: wanneer) e-sport ooit olympisch zal zijn.

Is e-sport nu wel of niet 'sport'? De olympische medailles zullen in ieder geval even hard blinken als die van Nina, Nafi of de Red Lions, (MH)

JEROEN SCHEERDER

Ladies only afgeschaft

Wat de Vlamingen in 2017 deden, zouden hun noorderburen hen vijf jaar later nadoen: geen organisatie meer van een grootschalige aparte damesloop. Ladies en gents lopen voortaan (opnieuw) samen tijdens loopsporevenementen.

In 2016 werd er in Vlaanderen nauwelijks ophef over gemaakt toen Golazo als organisator van het grootste loopevenement in Vlaanderen, de Antwerp 10 Miles, aankondigde geen Ladies Run meer te programmeren tijdens de volgende editie van *Vlaanderens loopmooste* in de koekenstad. In Nederland daarentegen werd een vergelijkbare annulering anno 2022 haast nationaal voorpaginanieuws toen de organisatoren van de befaamde Marikenloop besloten geen nieuwe editie van dit event meer te houden. De populairste *ladies only* van Nederland was niet meer. Die had haar hoogtepunt en dus doel bereikt, met name een emancipatie van loopsters.

Bij aanvang van deze eeuw werd zowel in Nederland als Vlaanderen met aparte loopraces voor vrouwen van start gegaan. Op die manier beoogde men de drempel te verlagen. Veiligheid en gezelligheid zouden primieren. Winnarissen hoefden niet langer in de schaduw van hun mannelijke tegenhangers op het ereschavotje te staan. Net als in Vlaanderen was in Nederland 2014 het topjaar. Op de Antwerpse Ladies Run finishten toen 2.458 vrouwen; voor de Marikenloop werden maar liefst 6.662 aankomsten geregistreerd. Nooit eerder liepen zoveel vrouwen in de Lage Landen gezamenlijk vijf kilometer. Die records zullen dus wellicht niet meer verbroken kunnen worden.

Vrouwen hebben geen eigen loop meer nodig, want zij hebben hun mannelijke tegenhangers ingehaald, zo laten de organisatoren weten. En ja, de statistieken bevestigen: waar rond de recentste eeuwwisseling in Nederland en Vlaanderen nog res-

pectievelijk twee en vier keer zoveel mannen als vrouwen aan loopsport deden, is deze verhouding twee decennia later quasi fiftyfifty in beide regio's. Het lopen, een oeroude beweegvorm, is thans een genderparitaire sport geworden. Trouwens, ook het zwemmen geniet nu eindelijk deze sociale status, al werd hier een tegenovergesteld parcours afgelegd: van een typisch vrouwelijke vrijetijdsaanleggenheid in de voorbije decennia, telt het baantjestrerken in Vlaanderen nu evenveel mannen als vrouwen.

Zouden we de loopsport als een sociale, revolutionaire beweging voor vrouwen kunnen beschouwen? Jazeker. Dat mag ook blijken uit het beeld- en luisterrijke *Free to run*, een documentaire uit 2016 waarin de democratisering van de loopsport centraal staat. Op vrouwenloopsport rustte lange tijd een taboe. Lopen zou bij vrouwen tot uitputting en onvruchtbaarheid leiden, lopende vrouwen zouden te veel op mannen gaan gelijken ... Tigt gratis redenen om vrouwen het loopsportgenot te ontzeggen, althans volgens mannelijke sportofficials.

Het begon reeds bij de godfather van de Olympische Spelen, de misogynie baron de Coubertin, die de deelname van vrouwen aan de vierjaarlijkse sporthoogmis niet echt zag zitten. Het verklaart waarom vrouwen pas op de Zomerspelen van Amsterdam 1928 tot een aantal atletieknnummers toegelaten werden, waaronder de 800 meter. Van deelname aan langere loopafstanden kon geen sprake zijn. Het zou nog tot de Spelen van München 1972 duren vooraleer het vrouwen toegestaan werd langer dan een kilometer tegen elkaar te lopen.

Ook buiten het atletiekstadion deden zich weinig vrouwvriendelijke looptaferelen voor. Bekend zijn de loopsportpioniers Roberta Gibb en Kathrine Switzer die eind jaren zestig aan de Boston Marathon deelnamen, clandestien evenwel want een startlicentie kregen ze niet van de wedstrijdorganisatie. Op de Spelen van Los Angeles 1984 stond eindelijk de eerste olympische marathon voor vrouwen geprogrammeerd. De Amerikaanse Joan Benoit schreef sportgeschiedenis door als eerste over de finish te gaan. Ook de Zwitserse Gabriela Andersen-Schiess volbracht die olympische primeur, op het einde evenwel al slommend en zwalkend want volledig gedehydrateerd. Het zijn beelden die de wereld rondgingen en tegelijkertijd koren op de molen waren voor anti-believers van vrouwenloopsport. Alweer.

De introductie van *Start to run* en vervolgens de *ladies only races* bij aanvang van de 21ste eeuw zou evenwel een definitieve kentering met zich meebrengen. De vervrouwelijking van loopsport werd een feit. Intussen kondigde de organisatie achter de Marikenloop aan in 2022 met een heuse *hike* in het Nijmeegse hinterland van start te gaan. Ditmaal dus niet exclusief voor vrouwen. Dat is wellicht ook niet nodig. Cijfers tonen aan dat driemaal meer vrouwen dan mannen aangeven sportief te wandelen. Commercieel lonkt alvast een succesverhaal. ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.